

Книга Даниїла — номер сорок один

Пророче служіння Павла: поєднання стародавнього Ізраїлю з духовним Ізраїлем

Jeff Pippenger

2024-01-05

Апостол Павло був сполучною ланкою між стародавнім Ізраїлем і духовним Ізраїлем, бо його служіння, його ім'я, його особисті обставини та його пророча діяльність — усе це свідчить про цю істину. Він називав себе найменшим з апостолів, бо переслідував Божий народ.

Бо я найменший з апостолів, що недостойний зватися апостолом, бо я переслідував Церкву Божу. 1 Коринтян 15:19.

При наверненні він отримав ім'я Павло, що означає «малий» або «невеликий», бо він був найменшим з апостолів. Однак його первісне ім'я — Савл, що означає «вибраний».

Тоді Ананій відповів: Господи, я від багатьох чув про цього чоловіка, скільки зла він учинив Твоім святим у Єрусалимі; і тут він має владу від первосвящеників зв'язувати всіх, хто кличе Твоє Ім'я. Але Господь сказав йому: Иди, бо він Мені вибрана посудина, щоб нести Моє Ім'я перед язичниками, і царями, і синами Ізраїля, Дії 9:13-15.

Савл був «обраною посудиною», щоб нести Євангеліє язичникам, але спершу він мав повернутися й упокоритися, ставши Павлом (малим), бо йому потрібно було бути сильним. Павло розумів, що його сила полягала в його малісті, або слабкості.

І щоб я через численні одкровення не звеличувався понад міру, було дано мені колючку в тілі — посланця сатани, щоб мені дошкуляти, аби я не звеличувався понад міру. Через це я тричі благав Господа, щоб вона відійшла від мене. І Він сказав мені: Досить для тебе Моєї благодаті, бо сила Моя звершується в немочі. Тому я найрадше буду хвалитися своїми немочами, щоб сила Христова спочивала на мені. Тому я знаходжу радість у немочах, у зневагах, у нестатках, у переслідуваннях, у тіснотах заради Христа; бо коли я немічний, тоді я сильний. 2 Коринтян 12:7-10.

Савл був «обраний», але щоб він був сильним, його зробили малим (Павло). Його обрали нести Євангеліє язичникам, але його частково обрали через його знання Старого Завіту.

Особливо тому, що знаю тебе обізнаним щодо всіх звичаїв і питань, які існують серед юдеїв; тому благаю тебе вислухати мене терпляче. Мій спосіб життя від юності, який спочатку проходив серед мого власного народу в Єрусалимі, відомий усім юдеям; які, якщо забажають свідчити, від початку знають про мене, що за найсуворішою течією нашої релігії я жив фарисеєм. Дії апостолів 26:3–5.

Савл навчався у Гамалиїла, якого вважали одним із найвидатніших учителів Писання Старого Заповіту.

"Прохання було задоволене, і 'Павло став на сходах і рукою дав знак народові.' Жест привернув їхню увагу, а його постава викликала повагу. 'І коли настала велика тиша, він звернувся до них єврейською мовою, кажучи, Мужі, браття й батьки, вислухайте тепер мою оборону, яку я виголошую перед вами.' Почувши знайомі єврейські слова, 'вони ще більше замовкли,' і в загальній тиші він продовжив: "'Я справді чоловік, юдей, народжений у Тарсі, місті Кілікії, але вихований у цьому місті при ногах Гамалиїла і навчений у точності закону батьків, і був ревний до Бога, як і ви всі сьогодні.' Ніхто не міг заперечити тверджень апостола, бо факти, на які він посилався, були добре відомі багатьом, хто ще жив у Єрусалимі." Дії апостолів, 408.

Савла було обрано не випадково, і однією з конкретних цілей служіння Павла було поєднати священну історію буквального Ізраїлю зі священною історією духовного Ізраїлю. У зв'язку з цим він написав більшу частину Нового Завіту. Один розділ з його писань визначає підґрунтя структури першої ангельської вістки, а також підґрунтя структури третьої ангельської вістки. Цей уривок є монументом в історії адвентизму, що визначає відмінність між мудрими та нерозумними на початку та в кінці адвентизму.

Тепер благаємо вас, браття, задля приходу нашого Господа Ісуса Христа і нашого зібрання до Нього, щоб ви не швидко похиталися розумом і не тривожилися — ні духом, ні словом, ні ніби листом від нас, наче день Христів уже настав. Нехай ніхто не зводить вас жодним чином, бо той день не настане, доки спершу не станеться відступництво і не відкриється людина гріха, син погібелі; той, що противиться й підноситься над усе, що зветься Богом або є предметом поклоніння, так що сяде, як Бог, у Божому храмі, показуючи себе, ніби він Бог. Хіба не пам'ятаєте, що, коли я ще був у вас, я говорив вам це? І тепер ви знаєте, що саме стримує його, щоб він був відкритий у свій час. Бо таємниця беззаконня вже діє; тільки той, хто тепер стримує, стримуватиме, доки не буде усунений з дороги. І тоді відкриється той Беззаконник, якого Господь знищить подихом Своїх уст і знищить блиском явлення Свого приходу; того, чиє прищестя — за дією сатани з усією силою, знаменнями й брехливими чудесами, і з усяким обманом неправди для тих, що гинуть, бо вони не прийняли любові істини, щоб спастися. І тому Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді, щоб були осуджені всі, хто не повірив істині, але мали приємність у неправедності. 2 Солунян 2:1–12.

Контекст цього уривка — розгляд питання, коли Христос повернеться вдруге. Павло нагадує солунянам, що він уже раніше відповів на це питання, коли сказав: «Хіба не пам'ятаєте, що, коли я ще був з вами, я говорив вам про це?» Павло намагався запобігти тому, щоб браття були введені в оману щодо «прищестя Господа нашого Ісуса Христа і нашого зібрання до Нього».

Історики зазначають, що половина послання Вільяма Міллера ґрунтувалася на його визначенні періоду дві тисячі триста років із чотирнадцятого вірша восьмого розділу книги Даниїла. Інша половина його послання, яку інколи не помічають, — це його праця зі спростування хибних вчень щодо Другого прищестя Христа.

На основі хибної єзуїтської методології існувало (і досі існує) поширене хибне вчення, якому Вільям Міллер послідовно протистояв. Це було хибне вчення про те, що Другому пришествю Господа передуватиме тисяча років миру, так зване «земне тисячоліття», якому також протистояла сестра Вайт.

Діяльність Міллера також полягала у ствердженні істини про буквально повернення Христа, на протигагу різним хибним уявленням про тисячоліття, які були поширені в його час. Павло говорить про Другий прихід у 2-му Посланні до Солунян, тож цей уривок був частиною розуміння Міллера щодо буквального Другого приходу. Розділ був «Нинішньою істиною» для Міллера.

Павло визначає важливу послідовність подій, пов'язаних із Другим приходом, а також наводить логіку того, чому солунянам не слід очікувати повернення Господа за їхнього життя. Павло говорить: «Тепер благаємо вас, браття, щодо приходу нашого Господа Ісуса Христа і нашого зібрання до Нього». Слово «beseech» означає «допитувати». Павло розмірковує над елементами, пов'язаними з Другим приходом, і веде свою аудиторію через своєрідний допит, покликаний спонукати слухачів проаналізувати його логіку.

Структура його логіки полягає в тому, що перед другим приходом Христа папство має бути розпізнане й правити, а перед тим, як папство з'явиться в історії, має статися відступлення. Відступлення ще було у майбутньому, тож поява папства була ще пізніше. То як хтось міг бути введений в оману, думаючи, що повернення Христа близьке? Він використовує кілька символів папства, щоб встановити, ким саме є та влада, яка відкривається після відступлення. Він називає папство «людиною гріха», «беззаконником», «сином погібелі» та «таємницею беззаконня». Сестра Вайт чітко стверджує, що це все символи, які ідентифікують папство.

Але перед пришествям Христа мали відбутися важливі події в релігійному світі, передвіщені пророцтвом. Апостол сказав: «Не хитайтеся так скоро розумом і не тривожтеся — ані духом, ані словом, ані листом, нібито від нас, ніби день Христів уже настав. Нехай ніхто жодним способом не зводить вас: бо той день не настане, доки не станеться спершу відступлення і не відкриється людина гріха, син погібелі; який противиться й підносить себе над усяким, що зветься Богом або є предметом поклоніння; так що він, як Бог, сяде в храмі Божому, видаючи себе за Бога».

Слів Павла не слід було неправильно тлумачити. Не слід було навчати, що він, через особливе об'явлення, застеріг солунян щодо негайного пришествия Христа. Така позиція спричинила б замішання у вірі; адже розчарування часто веде до невір'я. Тому апостол застеріг братів не приймати жодного такого послання як такого, що нібито походить від нього, і далі наголосив на тому факті, що папська влада, так виразно описана пророком Даниїлом, ще має повстати й вести війну проти Божого народу. Поки ця влада не здійснить своєї смертоносної й богохульної справи, для церкви було б марно очікувати на пришествя свого Господа. «Хіба не пам'ятаєте, — запитав Павло, — що, коли я ще був із вами, я говорив вам про ці речі?»

Жахливими були випробування, які мали спіткати істинну церкву. Ще за часів, коли апостол писав, «таємниця беззаконня» вже почала діяти. Події, що мали статися в майбутньому, мали бути «за дією сатани з усією силою і знаками, і неправдивими чудесами, і з усякою неправедною оманю між тими, що гинуть».

Особливо урочистими є слова апостола щодо тих, хто відмовиться прийняти «любов до істини». «Через це, — сказав він про всіх, хто свідомо відкидатиме вістки істини, — Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді, щоб були засуджені всі, які не повірили істині, але вподобали неправедність». Люди не можуть безкарно відкидати застереження, які Бог у Своєму милосерді посилає їм. Від тих, хто вперто відвертається від цих застережень, Бог забирає від них Свого Духа, віддаючи їх оманам, які вони люблять. Дії апостолів, 265, 266.

Хоча Сестра Вайт прямо ототожнює «людину гріха», того «беззаконника», «сина погибелі» і «таємницю беззаконня» з уривка апостола Павла й називає це «папською владою», вона говорить і більше. Вона вказує, що ці символи, використані Павлом для ототожнення Папи Римського, ґрунтувалися на книзі Даниїла, коли вона сказала: «Тому апостол застеріг братів не приймати жодного такого послання, ніби воно походить від нього, і далі наголосив на тому, що папська влада, так виразно описана пророком Даниїлом, ще мала підвестися й вести війну проти Божого народу. Допоки ця влада не звершить свою смертоносну й блюзнірську справу, церкві марно було б чекати приходу свого Господа». Павло, ідентифікуючи папство в тій частині послання до Солунян, спирався на одинадцятий розділ книги Даниїла, тридцять шостий вірш.

І цар чинитиме за своєю волею; і він піднесеться та звеличиться над кожним богом, і говоритиме дивні речі проти Бога богів, і матиме успіх, аж поки не звершиться гнів, бо звершиться те, що визначено. Даниїла 11:36.

Коли Павло ототожнює папу з тим, «хто противиться й звеличує себе понад усе, що зветься Богом або є предметом поклоніння; так що він, мов Бог, сидить у Божому храмі, показуючи себе, ніби він є Бог», Павло перефразував опис пророка Даниїла про «царя», який чинив «за своєю волею» та звеличив «себе і» підніс «себе понад кожного бога». Папа — це той цар, який промовляє «дивні речі проти Бога богів», і папа — це та влада, яка «матиме успіх аж до» першого «обурення», поки воно «звершиться» у 1798 році.

Правильне розуміння Даниїла 11:36 є абсолютно необхідним для правильного розуміння збільшення знання в 1989 році. З цієї причини помилкове вчення, що цар у цьому вірші — це Франція, запропоноване Урією Смітом, було запроваджене в першому поколінні адвентизму (1863–1888). Сміт змінив текст тридцять шостого вірша зі словосполучення «the king» (яке стосується папства, описаного в попередніх віршах) на «a king» (будь-який цар), щоб приписати атеїстичній Франції риси римського стилю поклоніння, але це було лише відправною точкою, щоб просунути його улюблену теорію про те, що Туреччина є царем півночі у сороковому вірші й далі.

Сатана від самого початку намагався приховати той факт, що цар у вірші є папством, і саме апостол Павло слугує другим свідком цього факту, підтверджуючи свідчення Даниїла. Сестра Вайт слугувала третім свідком.

Сатана не лише намагався затемнити істину про те, що цар у цьому вірші — це папа, але, спотворивши істину, викладену у вірші, він також затемнив значення «гніву», про який ідеться в цьому вірші. Папство, про яке йдеться у вірші, мало процвітати до 1798 року, коли йому було завдано смертельної рани. 1798 рік — це кінець двох тисяч п'ятисот двадцяти років Божого гніву, звершеного проти північного царства Ізраїлю, починаючи з 723 року до н. е.

Якби адвентизм у 1863 році захищав і відстоював «сім часів», було б практично неможливо, щоб Урії Сміту зійшла з рук така дурниця щодо тридцять шостого вірша, бо «гнів» було б зрозуміло як такий, що означає перший із «семи часів» Божого гніву, і тому не мав би жодного стосунку до Франції. Зростання знання в 1989 році підтверджується Павлом у цьому уривку, і саме тому застереження Павла в ньому про тих, хто не приймає любові до істини, а приймає сильну оману, означає, що вони роблять це через відкидання істин, які Павло подає в цьому уривку. Однією з цих істин є правильна ідентифікація царя півночі в одинадцятому розділі книги Даниїла, вірші з сорокового по сорок п'ятий.

В уривку, після того як Павло вказує на папу Римського, він описує послідовність подій наприкінці світу, які ведуть до Другого пришествя Христа, що і є темою цього уривка. Він стверджує: «тоді відкриється той Беззаконник». Цей «Беззаконник» — це папа, «якого Господь знищить духом уст Своїх і погубить сьйвом Свого пришествя». Далі Павло каже: «саме його, чий прихід — за дією сатани з усією силою, знаками та оманливими чудесами». Ісус — той, «чий прихід — за дією сатани».

Чудодійна діяльність Сатани триває від Недільного закону, що невдовзі настане, аж доки постане Михаїл і завершиться людський час випробування. Сатана не чинить жодних чудес під час семи останніх кар, які виливаються з моменту закриття часу випробування й до повернення Христа.

Каже Христос: «За їхніми плодами пізнаєте їх». Якщо ті, через кого звершуються зцілення, через ці прояви схильні виправдовувати свою зневагу до Божого закону і далі перебувати в непослуху, то хоч би якою великою силою вони не володіли, з цього не випливає, що вони мають велику Божу силу. Навпаки, це чудотворна сила великого ошуканця. Він — порушник морального закону і використовує всі засоби, якими тільки може скористатися, щоб засліпити людей щодо його справжнього характеру. Нас попереджено, що в останні дні він діятиме знаменнями та облудними чудесами. І він продовжуватиме ці чудеса до закінчення випробувального часу, щоб посилатися на них як на доказ того, що він ангел світла, а не темряви. Біблійний коментар Адвентистів сьомого дня, том 7, 911.

Павло зазначає, що станеться відступництво, яке передуватиме виявленню папства, і що Друге пришествя Христа відбудеться "після" надзвичайної діяльності Сатани. Надзвичайна

діяльність Сатани починається з недільного закону у Сполучених Штатах і завершується настанням закриття часу благодаті та семи останніх кар. Надзвичайна діяльність Сатани починається з недільного закону у Сполучених Штатах.

«Декретом, що узаконює установу Папства всупереч Божому закону, наша нація повністю відступить від праведності. Коли Протестантизм простягне свою руку через прірву, щоб схопити руку Римської влади, коли він сягне через безодню, щоб потиснути руку Спіритизмові, коли під впливом цього потрійного союзу наша країна зречеться кожного принципу своєї Конституції як протестантського і республіканського правління та створить умови для поширення папських неправд і оман, тоді ми знатимемо, що настав час для дивовижної діяльності Сатани і що кінець близько». Свідчення, том 5, 451.

Недільний закон є кінцем шостого царства — звіра із землі з тринадцятого розділу Об'явлення. Звір із землі почав царювати наприкінці тисячі двохсот шістдесяти років папського панування — у 1798 році. Отже, папство було виявлене у 538 році, хоча його діяльність, спрямована на встановлення контролю над світом, уже була активною, коли Павло писав свої слова. До 538 року мало статися відступництво, яке передувало виявленню чоловіка гріха, що сидить у храмі Божому.

Відступництво було представлено церквою в Пергамі, коли християнська церква пішла на компроміс із язичницькою релігією, що символізує імператор Костянтин. Павло окреслював пророчі віхи, які мають відбутися перед Другим приходом Христа. Після того, як він нагадав про те, чого раніше навчав солунян, він питає, чи не пам'ятають вони, що він уже навчав їх цих істин? Потім він нагадає їм, що вони також мають пам'ятати, що він учив їх, що певна влада буде "withholdeth" папство "that" папство "might be revealed in his time?" Слово "withholdeth" означає стримувати. Слово "withholdeth" пізніше в тому самому уривку перекладено як "now letteth".

Отже, цей уривок правильно передається так: "І тепер ви знаєте, що стримує папство, щоб папство було виявлене у свій час. Бо таємниця беззаконня (папство) вже діє; тільки той, хто тепер стримує папство, й надалі стримуватиме папство, аж доки не буде усунений з дороги." Коли Вільям Міллер розпізнав цей уривок у Посланні до Солунян, він усвідомив, що тією силою, яка перешкодила папству зійти на престол землі у 538 році, був язичницький Рим, і що язичницький Рим стримуватиме піднесення папської влади, доки язичницький Рим не буде "усунений з дороги".

Протягом дванадцяти років, коли я був дієстом, я читав усі історичні праці, які міг знайти; але тепер я любив Біблію. Вона говорила про Ісуса! Та все ж чимала частина Біблії була для мене темною. У 1818 чи 1819 році, під час розмови з одним другом, до якого я завітав і який знав мене та чув, як я говорив, коли був дієстом, він запитав, доволі багатозначно: «Що ти думаєш про цей текст і про той?» — маючи на увазі ті давні тексти, проти яких я заперечував, коли був дієстом. Я зрозумів, до чого він веде, і відповів: — Якщо даси мені час, я скажу тобі, що вони означають. «Скільки часу тобі потрібно?» — Не знаю, але я скажу тобі, — відповів я, бо не міг повірити, що Бог дав

одкровення, яке неможливо зрозуміти. Тоді я вирішив вивчати свою Біблію, вірячи, що зможу з'ясувати, що мав на увазі Святий Дух. Але щойно я прийняв це рішення, мені спала думка: «А якщо ти знайдеш уривок, якого не зможеш зрозуміти, що ти зробиш?» Тоді мені спав на думку такий спосіб вивчення Біблії: я візьму слова з таких уривків, простежу їх по всій Біблії і таким чином з'ясую їхнє значення. У мене була Конкорданція Крудена, яка, на мою думку, є найкращою у світі; тож я взяв її та свою Біблію, сів за письмовий стіл і більше нічого не читав, хіба що трохи газети, бо був сповнений рішучості дізнатися, що означає моя Біблія.

"Я почав із Книги Буття і читав повільно; і коли натрапив на текст, якого не міг зрозуміти, я переглядав Біблію, щоб з'ясувати, що він означає. Після того як я пройшов усю Біблію таким чином, о, якою яскравою й славною постала істина! Я знайшов те, що я проповідував вам. Я переконався, що сім часів завершилися 1843 року. Тоді я дійшов до 2300 днів; вони привели мене до того самого висновку; але я й не думав з'ясувати, коли прийде Спаситель, і не міг у це повірити; але світло вразило мене так сильно, що я не знав, що робити. Тепер, подумав я, мушу надягнути шпори й задню шлею; я не піду швидше за Біблію і не відстану від неї. Чого б не вчила Біблія, я цього триматимуся. Але все ж були деякі тексти, яких я не міг зрозуміти."

Досить про його загальний спосіб вивчення Біблії. Іншим разом він виклав свій спосіб визначення значення тексту, що перед нами, — значення "щоденного". "Я читав далі, — сказав він, — і не зміг знайти іншого випадку, де б воно траплялося, окрім як у Даниїлі. Тоді я взяв ті слова, що стояли з ним у зв'язку: 'забрати'. Він забере щоденне; 'від того часу, як щоденне буде забране' тощо. Я читав далі й думав, що не знайду світла на цей текст; нарешті я дійшов до 2 Солунян 2:7–8: 'Бо таємниця беззаконня вже діє; тільки той, хто тепер стримує, буде стримувати, доки не буде взятий із середовища, і тоді з'явиться той беззаконник' тощо. І коли я дійшов до того тексту, о, якою ясною й славною постала істина! Ось воно! Оце і є 'щоденне'! Отже, що має на увазі Павло під 'той, хто тепер стримує' або 'перешкоджає'? Під 'людиною гріха' і 'беззаконником' мається на увазі папство. Гаразд, а що ж перешкоджає папству бути виявленим? Звісно ж, язичництво; отже, 'щоденне' мусить означати язичництво." Вільям Міллер, Аполлос Гейл, Посібник Другого Пришестя, 65, 66.

Без розуміння того, що «щоденне» у книзі Даниїла було символом язичництва, Міллерові було б украй важко розробити ту основу, на якій він вибудував свою пророчу конструкцію. «Щоденне» трапляється п'ять разів у книзі Даниїла, і за ним завжди йде символ папства. Доказ того, що «щоденне» у книзі Даниїла — це язичництво, міститься у Посланні Павла до Солунян. Там міститься одне з найсуворіших застережень у Божому Слові, адже там Павло чітко стверджує, що тим, хто не любить істини, Бог пошле сильну оману. Істина, яку навмисно було поміщено у Посланні до Солунян, полягала у встановленні зв'язку язичництва з папством, а відкинення цієї істини гарантує, що наслідком буде сильна омана.

Ми продовжимо цю тему в наступній статті.

Зачекайтеся й дивуйтеся; закричіть і волайте: вони п'яні, та не від вина; вони хитаються, та не від міцного напою. Бо Господь вилив на вас духа глибокого сну й заплющив ваші

очі; пророків і ваших правителів, прозорливців, Він укрит. І сталося для вас усяке видіння, немов слова запечатаної книги, яку подають ученому, кажучи: Прочитай це, благаю тебе; а він каже: Не можу, бо вона запечатана. І подають книгу неученому, кажучи: Прочитай це, благаю тебе; а він каже: Я не вмю читати. Тому сказав Господь: За те, що цей народ наближається до Мене своїми устами й шанує Мене своїми губами, а серце своє віддалив від Мене, і страх їхній переді Мною є вивченою людською заповіддю, — тому ось Я знову вчиню дивне діло серед цього народу, дивне діло й чудо; і загине мудрість їхніх мудреців, і розум їхніх розумних буде прихований. Горе тим, що глибоко ховають від Господа свою раду, і діла їхні — у темряві, і вони кажуть: Хто нас бачить? і хто нас знає? О, ваше перекручування! Чи ж буде гончар прирівняний до глини? Чи ж скаже твір про того, хто його створив: Він мене не створив? або скаже витвір про того, хто його утворив: Він не має розуму? Ісаї 29:9–16.